

мене: дано чрезъ твоитѣ молитви се изкупятъ моитѣ грѣхове. Дано се смили Божието око на мене.

Кона се разплаква и замълчава.

IX.

Влиза Симо Динковъ. Той изгледва Калча. Смутенъ и съ състрадание се приближава. Забравя какво е искалъ да каже и замълчава.

Диковъ (като се опомня) Че какъ тѣй, бе? Калчо. Имало глава да пати.

Динковъ. Като чухъ Бързака да разправа, викамъ на жена си: гледай какво нещастие. Тя отиде дома, а азъ тукъ.

— Добре си направилъ. Азъ щѣхъ да те викамъ.

— Тѣй е, то има за какво да си поприказваме (погледва стѣснено Кона)... Искамъ нѣщо на саме.

— Жена, я поизлѣзъ... Симо нѣщо...

Кона излиза.

X.

Динковъ (се огледва боязливо)

Калчо. За паритѣ азъ казахъ на жена си, та...

— Паритѣ сж лесна работа. Кой ги отрича, ами...

— За кое?

— Щѣлъ си да се изповѣдашъ...

— Тѣй...

— Да не би да изтървешъ дума за чека.

— (съ болка) За чека!... Двеста хиляди лева! Безъ да сме дали стотинка!... Голѣмо престъпление извършихме, Симо!